

Hoe Jemen en Iran het Westen dwingen tot een Nieuwe Geopolitieke Realiteit in het Midden-Oosten

Door Frank , 8 september 2026

Hoe Jemen en Iran het Westen dwingen tot een Nieuwe Geopolitieke Realiteit in het Midden-Oosten



Door Frank Dumon

In de schaduw van de voortdurende globale verschuivingen van macht, waar de hegemonie van het Westen steeds verder afkalft, biedt een recent en diepgaand interview met de gerenommeerde oorlogscorrespondent Elijah Magnier een onthullende en onverbloemde analyse van de huidige dynamiek in het Midden-Oosten. De titel van de bespreking is veelzeggend: "**Jemen steekt Saoedische olievelden in brand + Iran zweert preventieve aanvallen**". Dit is geen sensationele kop, maar een nuchtere weergave van de strategische realiteit die zich in september 2026 ontplooft. Voor wie de geschiedenis van de regio volgt en de patronen van westerse interventie en imperialistische overmoed doorziet, is dit interview een perfecte samenvatting van wat er daadwerkelijk gebeurt. Het ontmantelt de westerse narratieven stuk voor stuk en legt de fundamentele

waarheid bloot: de tijd van ongestrafte westerse en Saoedische agressie is voorgoed voorbij.

Deze analyse duikt diep in de kern van de escalatie, de strategische verschuiving van Ansar Allah (de Houthi's), de onmacht van de Verenigde Staten en hun bondgenoten, en de nieuwe, assertieve doctrine van Iran. Het is een verhaal over de prijs van de illusie dat militaire overmacht politieke doelen kan afdwingen, een les die het Westen al eerder leerde in regio's zoals Zuidoost-Azië, maar blijkbaar nog steeds weigert te aanvaarden in het Midden-Oosten.



De Jemenitische Realiteit: Elf Jaar Verzet en de Ineenstorting van de Saoedische Illusie

Om de huidige escalatie te begrijpen, moeten we terugkeren naar het begin. Sinds 2015 voert Saoedi-Arabië, met de volle steun van een westerse coalitie onder leiding van de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk, een meedogenloze oorlog tegen Jemen. Dit conflict heeft geleid tot wat de Verenigde Naties herhaaldelijk hebben bestempeld als de ergste humanitaire crisis ter wereld. Een blokkade, hongersnood, en een niet-aflatende stroom van bombardementen waren de instrumenten van een campagne die bedoeld was om Ansar Allah van de macht te verdrijven en een door de Saoedi's gecontroleerde marionettenregering te installeren. Elf jaar later is de

conclusie onontkoombaar: deze campagne is een totale mislukking.

Zoals Elijah Magnier terecht opmerkt, benaderen de Saoedi's het conflict niet als een moderne natiestaat die zoekt naar diplomatieke oplossingen of strategische compromissen, maar als een stam. De Saoedische leiderschapscultuur is doordrenkt van een tribale logica waarin gezichtsverlies niet mag worden geaccepteerd, en waarin onderhandelen wordt gezien als een teken van zwakte in plaats van een instrument van staatsmanschap. Ondanks de inzet van enorme financiële middelen, geavanceerde westerse wapensystemen, en de politieke dekking van de Veiligheidsraad van de VN, controleert Ansar Allah nog steeds ongeveer 70 procent van het Jemenitische grondgebied, inclusief de hoofdstad Sanaa en de strategisch cruciale westelijke kustlijn.

De recente escalatie is geen plotselinge uitbarsting van geweld, maar het logische gevolg van een bevroren conflict waarvan de onderliggende oorzaken nooit zijn opgelost. Het staakt-het-vuren van 2022 was geen vrede, maar slechts een pauze in de vijandelijkheden. De kernkwesties bleven onaangetast: de betaling van ambtenarensalarissen uit de Jemenitische olie-inkomsten, de heropening van de luchthaven van Sanaa, de uitwisseling van gevangenen, en de opheffing van de wurgende economische sancties. Toen Saoedi-Arabië in juli 2026 probeerde een directe vlucht tussen Teheran en Sanaa te blokkeren – een vlucht die een Jemenitische delegatie vervoerde voor een staatsbegrafenis – en de luchthaven bombardeerde, was de maat vol. De Saoedische actie werd door Sanaa terecht gezien als een directe militaire uitdaging en een schending van de Jemenitische soevereiniteit.

Van Horizontale naar Verticale Escalatie: De Strategie van Ansar Allah

De reactie van Ansar Allah op deze Saoedische provocaties is strategisch briljant en getuigt van een diep begrip van asymmetrische oorlogsvoering. Magnier beschrijft dit als een verschuiving van horizontale naar verticale escalatie. Horizontaal gezien verdedigen de Jemenitische strijdkrachten hun grondgebied met succes. Ze hebben recente Saoedisch gesteunde offensieven in de richting van de westelijke stad Taiz en de zuidelijke havenstad Hodeidah (en de historische koffiehaven Mocha) afgeslagen. Tegelijkertijd openen ze nieuwe drukpunten in regio's zoals Al-Jawf, Marib, Al-Bayda en Taiz, waardoor de Saoedische proxy-krachten (die door Sanaa terecht worden afgedaan als door Saoedi-Arabië gecreëerde en betaalde milities) worden uitgerekt en verzwakt.

De verticale escalatie is echter de gamechanger. In plaats van zich alleen te verdedigen tegen proxy-krachten op Jemenitische bodem, heeft Ansar Allah de strijd direct naar het hart van de Saoedische economie en veiligheid gebracht. De aanvallen op kritieke olie- en militaire infrastructuur, zoals de faciliteiten die normaal gesproken 400.000 vaten olie per dag produceren, zijn een duidelijke boodschap: de oorlog kan niet beperkt blijven tot Jemenitisch grondgebied. Als Saoedi-Arabië besluit de oorlog te exporteren, zal de prijs daarvan direct op Saoedische bodem worden betaald.



Daarnaast heeft de blokkade in de Rode Zee en de Straat van Bab el-Mandeb de Saoedische energie-export verder onder druk gezet. Hoewel Saoedi-Arabië probeerde om te schakelen naar de Suezkanaalroute, heeft de logistieke realiteit aangetoond dat deze route de 5,5 miljoen vaten per dag die het koninkrijk wil exporteren, niet kan absorberen. De wereldwijde oliemarkt reageert hier al op, met prijzen die stijgen naar de 97 à 99 dollar per vat. Dit is geen toeval; het is het directe resultaat van een veranderde machtsbalans waarbij een klein, geblokkeerd land in staat is om de energiebeveiliging van een van 's werlds grootste olieproducenten te bedreigen.

De Geopolitieke Impasse van het Westen: De Onmacht van de Hegemoon

Een van de meest verhelderende aspecten van Magniers analyse is zijn nuchtere beoordeling van de rol van het Westen. Jarenlang hebben de Verenigde Staten en het

Verenigd Koninkrijk de Saoedische oorlogsmachine van brandstof, inlichtingen en diplomatieke dekking voorzien. Maar die tijd is voorbij. Het Westen is niet per se "uit de oorlog gestapt" uit morele overwegingen, maar uit pure strategische onmacht en overstretch.

De Verenigde Staten hebben de afgelopen jaren geprobeerd om Ansar Allah militair te onderwerpen. Magnier verwijst naar een maand durende campagne, geïnitieerd onder de vorige administratie, waarbij een triljoen dollar werd uitgegeven aan bombardementen en militaire druk. Het resultaat? Niets. Geen enkele politieke toegeving, geen enkele verandering op de grond, en geen enkel bereiken van de gestelde doelstellingen. De VS leerden op de harde manier wat andere grootmachten in het verleden ook al moesten leren: je kunt een volk dat vecht voor zijn eigen grondgebied en overleving niet onderwerpen met luchtmacht alleen. De Amerikaanse bevolking en het politieke establishment hebben geen enkele appetijt meer voor een nieuwe, eindeloze oorlog in het Midden-Oosten, vooral niet nu de aandacht en middelen elders nodig zijn, zoals in Oost-Europa en in de groeiende strategische confrontatie met China en Iran.

Saoedi-Arabië lijkt dit echter niet te begrijpen, of weigert het te accepteren. Het koninkrijk gaat er nog steeds van uit dat het de onvoorwaardelijke steun van het Westen en de Golfstaten heeft om zijn wil op te leggen. Dit is een gevaarlijke misrekening. De Saoedi's eisen nu onredelijke concessies van Ansar Allah, in de veronderstelling dat de dreiging van westerse interventie nog steeds geloofwaardig is. Maar de dreiging is hol. De VS kunnen het zich simpelweg niet veroorloven om zich opnieuw te mengen in een Saoedisch geleide coalitie tegen het Jemenitische volk, wetende dat eerdere pogingen tot niets hebben geleid en alleen maar de anti-westerse sentimenten in de regio hebben versterkt.

De Triljoen Dollar Les: Waarom Washington Zijn Handen Gebonden Heeft



De weigering van het Westen om verder

te escaleren is ook een erkenning van de bredere geopolitieke verschuiving. De unipolaire wereld, waarin Washington zijn wil kon opleggen zonder noemenswaardige tegenstand, bestaat niet meer. De wereld is multipolair geworden, en actoren zoals Iran, Rusland en China bieden alternatieven voor diplomatieke en economische steun, waardoor westerse sancties minder effectief zijn.

Bovendien is de interne politiek in de Verenigde Staten en Europa zodanig gepolariseerd dat een nieuwe, kostbare militaire avontuur in het Midden-Oosten politiek zelfmoord zou zijn. De bevolking is het moe. De economische gevolgen van eindeloze oorlogen, gecombineerd met binnenlandse crises, maken het onmogelijk voor westerse leiders om een nieuwe "Triljoen Dollar Les" te rechtvaardigen. Ansar Allah weet dit, en dat geeft hen de strategische ruimte om hun eisen te stellen en hun acties op te voeren zonder de angst voor een allesverwoestende westerse invasie.

Iran en de Spiegeling van de Doctrine: Preventieve Aanvallen als Nieuwe Norm

Terwijl Jemen de zuidelijke flank van het Saoedische koninkrijk onder druk zet, bereidt Iran zich voor op een meer directe confrontatie met de Verenigde Staten en Israël. Een van de meest opmerkelijke onthullingen in het interview is de verschuiving in de Iraanse militaire doctrine. Iran heeft officieel de taal van "preventieve aanvallen" (pre-emptive strikes) overgenomen. Dit is een meesterzet in informatieoorlogvoering en strategische afschrikking.

Decennialang hebben de Verenigde Staten en Israël deze doctrine gebruikt om agressie te rechtvaardigen. De VS vielen Irak binnen onder het voorwendsel van massavernietigingswapens die "preventief" moesten worden geneutraliseerd. Israël startte de Zesdaagse Oorlog in 1967 met de claim dat Arabische legers een aanval voorbereidden. Nu draait Iran de tafel om. Teheran zegt letterlijk: "Als jullie deze

doctrine gebruiken om ons aan te vallen, dan adopteren wij diezelfde doctrine om ons te verdedigen en jullie te treffen voordat jullie toeslaan."

Deze retorische verschuiving wordt ondersteund door concrete militaire acties. De Iraanse Revolutiegarde (IRGC) heeft onlangs ballistische raketten met nieuwe capaciteiten getest in de buurt van het Amerikaanse vliegdekschip USS George Washington. Dit is geen toevallige oefening; het is een duidelijk signaal van capaciteit en intentie. Iran laat zien dat het de technologische middelen heeft om Amerikaanse maritieme activa in de regio te bereiken en te neutraliseren.

De Boodschap via Jordanië en de Onvermijdelijkheid van Confrontatie

Een subtiel maar cruciaal detail in Magniers analyse is de focus op Jordanië. Iran heeft recentelijk militaire acties of dreigementen gericht op Amerikaanse activa in Jordanië. Waarom Jordanië? Omdat het een cruciale schakel is in de westerse militaire infrastructuur in de regio, en omdat het direct grenst aan zowel Israël als Syrië. Door te demonstreren dat raketten Jordanië kunnen bereiken, stuurt Iran een onmiskenbare boodschap aan Israël: "Jullie zijn slechts een kleine aanpassing verwijderd van dezelfde vernietiging."

Iran maakt duidelijk dat het zich in een staat van oorlog bevindt met de Verenigde Staten, aangezien Washington nooit het einde van de vijandelijkheden of de "maximale druk" campagne formeel heeft beëindigd. Zolang de VS zich het recht voorbehoudt om Iran aan te vallen, behoudt Iran het recht om "preventief" toe te slaan wanneer de kans zich voordoet. Dit is geen escalatie uit zwakte, maar een berekende strategie van een natie die weet dat oorlog onvermijdelijk is en zich daar actief op voorbereidt door zijn militaire macht te herbouwen en te moderniseren.

Bovendien is Iran niet van plan om te onderhandelen onder dwang. De Iraanse minister van Buitenlandse Zaken, Abbas Araghchi, heeft benadrukt dat het verlichten van de spanningen afhangt van de bereidheid van Washington om terug te keren naar de verplichtingen van het memorandum van Islamabad (of het akkoord van Versailles) van juni 2026. Iran eist de volledige uitvoering van alle 14 punten van dat akkoord, dat in het Farsi en het Engels werd ondertekend. Alles minder dan dat wordt gezien als een belediging, vooral gezien het feit dat de huidige Amerikaanse leiderschapscultuur verantwoordelijk wordt gehouden voor de moord op Iraanse leiders, commandanten en duizenden burgers. Iran zal geen overwinning schenken aan een administratie die zijn soevereiniteit blijft schenden.

Het Libanese Front: De Illusie van Geïsoleerde Ceasefires

De situatie in het Midden-Oosten kan niet in compartimenten worden begrepen. De fronten in Jemen, Iran, Gaza en Libanon zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Een van de meest urgente en tragische ontwikkelingen is de situatie in Libanon. Ondanks de zogenaamde ceasefires en memorandum van overeenstemming die zijn ondertekend tussen de Libanese regering en Israël, gaat de Israëlische agressie onverminderd door.

Magnier wijst op een gruwelijke realiteit: in de afgelopen periode hebben Israëlische krachten meer dan 517 Libanezen gedood, 27 burgers in slechts drie dagen, en 18 tot 19 dorpen in Zuid-Libanon volledig met de grond gelijk gemaakt. Dit is de belofte van de Israëlische defensie-minister, uitgevoerd met brute efficiëntie. Het resultaat is een interne ontheemding van 275.000 Libanezen die nergens heen kunnen. Het zuiden van Libanon is een verwoest landschap geworden, en de internationale gemeenschap kijkt toe zonder effectief op te treden.

Het Strategische Geduld van Hezbollah

In deze context moet de rol van Hezbollah worden begrepen. Het is geen irrationele actor die op zoek is naar zelfvernietiging, maar een strategisch verzet dat probeert nieuwe regels van engagement op te leggen. Toen Israël en de VS in februari 2026 afgeleid waren door andere conflicten, maakte Hezbollah gebruik van de situatie om terug te slaan tegen de Israëlische agressie. Dit was succesvol, omdat het een fundamentele waarheid van de asymmetrische oorlogsvoering benadrukt: wanneer de vijand ergens anders gebonden is, ontstaat er een opening om de machtsbalans te herstellen.

Magnier sluit niet uit dat Hezbollah opnieuw zal toeslaan als Israël volledig verweekt raakt in een conflict met Iran. Als Iran aangeeft dat het niet van plan is de oorlog binnen een week of een maand te beëindigen, creëert dit een "gouden kans" voor Hezbollah. De schade in Zuid-Libanon is immers al aangericht; de bewoners hebben niets meer te verliezen en alles te winnen bij een poging om hun terugkeer naar huis af te dwingen via een nieuw machts-evenwicht.

Dit is geen "gecoördineerde aanval" in de traditionele zin van een geplande, gelijktijdige offensief, maar een dynamische, opportunistische strategie. Hezbollah wacht af. Als Iran de oorlog snel beëindigt, zou een Libanese escalatie contraproductief zijn, omdat Israël dan alle woede op Libanon zou botvieren. Maar als

de strijd met Iran langdurig wordt, is het voor Hezbollah zowel een morele verplichting als een strategische noodzaak om de druk op de noordelijke grens van Israël te verhogen, zodat Tel Aviv niet ongestraft kan blijven doorgaan met de vernietiging van Libanon.



De Noodzaak van een Alomvattende Oplossing: Lessen voor de Multipolaire Wereld

De kernboodschap van Elijah Magniers analyse is dat er geen geïsoleerde oplossingen bestaan voor de conflicten in het Midden-Oosten. De westerse strategie van "divide and conquer", van het proberen afhandelen van elk conflict apart (een deal voor Gaza hier, een ceasefire voor Libanon daar, sancties voor Iran elders), is fundamenteel gebrekkig. Het negeert de realiteit van de As van het Verzet, die opereert als een samenhangend netwerk van wederzijdse steun en gedeelde strategische doelen.

Zolang de onderliggende oorzaken niet worden aangepakt – de bezetting, de blokkades, de weigering om soevereiniteit te respecteren, en de straffeloosheid van westerse en Israëlische acties – zal het geweld blijven terugkeren. Het memorandum van juni 2026 is een stap in de goede richting, maar alleen als het wordt gezien als het begin van een bredere, alomvattende regionale schikking, en niet als een middel om Iran te isoleren of te dwingen tot eenzijdige concessies.

Voor het Westen is het tijd om de illusie op te geven dat militaire superioriteit politieke oplossingen kan afdwingen. De geschiedenis heeft dit al talloze keren bewezen, van Vietnam tot Afghanistan, en nu opnieuw in Jemen en Iran. De landen van het Globale Zuiden zijn niet langer bereid om de prijs te betalen voor de geopolitieke spelletjes van westerse mogendheden. Ze hebben geleerd om de taal van macht te spreken, en ze hebben de middelen ontwikkeld om die taal te ondersteunen.

Conclusie: De Prijs van de Illusie

Het interview met Elijah Magnier is meer dan alleen een update over de laatste militaire ontwikkelingen; het is een scherpe, kritische diagnose van een stervende wereldorde. Het laat zien hoe de combinatie van Jemenitische veerkracht, Iraanse strategische diepgang, en westerse overstretch heeft geleid tot een punt waarop de traditionele machthebbers hun agenda niet langer kunnen opleggen.

De aanvallen op de Saoedische olie-infrastructuur, de blokkade in de Rode Zee, en de Iraanse dreiging van preventieve aanvallen zijn geen tekenen van chaos, maar van een nieuwe, hardvochtige realiteit. Het is de prijs die betaald moet worden voor elf jaar van ongestrafte agressie, blokkades en het negeren van de menselijke waardigheid van de bevolkingen in de regio.

Voor waarnemers die de geschiedenis begrijpen, is dit een moment van helderheid. De "Prijs van de Illusie" – de illusie dat het Westen het Midden-Oosten naar zijn hand kan zetten, dat sancties regimes ten val brengen, en dat militaire overmacht gelijkstaat aan politieke overwinning – is nu volledig geïnd. De toekomst van de regio zal niet worden bepaald in de hoofdkwartieren van Washington of Tel Aviv, maar door de actoren op de grond die hebben bewezen dat ze bereid zijn de hoogste prijs te betalen voor hun soevereiniteit. En dat is een les die de wereld, eindelijk, begint te leren.

https://youtu.be/zA_Fi94fUT0